

το καρφί στο μάτι

0151 / antifa negative

Στις 16 Οκτώβρη διοργανώσαμε συναυλία για τη λεγόμενη '2η γενιά μεταναστών' στο χώρο της ΑΣΟΕΕ. Το γνωρίζουμε ότι το χόσμα μεταξύ των όσων έχουν και όσων δεν έχουν ελληνικά χαρτιά σε αυτή την κοινωνία, δεν ξεπερνιέται έτσι εύκολα και γνωρίζουμε επίσης ότι αυτή η συναυλία ενοχλεί. Απέναντι σε μια ρατσιστική κοινωνία και ένα κράτος που θεωρούν τους μετανάστες και τα παιδιά τους 'πρόβλημα', η συναυλία αυτή διοργανώνεται για να δώσει φωνή σε μπάντες της δεύτερης γενιάς και αντιφασίστ(ρι)ες και να μιλήσει από antifa σκοπιά για το 'πρόβλημα' που συνιστούν για την επιβίωση των μεταναστών και τη δικιά μας το ίδιο το ελληνικό κράτος και οι κάθε λογής φασίστες του. Αυτά εδώ τα λόγια, όμως, είναι για μια επίθεση που δέχτηκε η συναυλία όχι από όλους τους παραπάνω που αναμενόμενα μας έχουν βάλει στο μάτι, αλλά από δέκα αναρχικούς που ήρθαν για να γράψουν συνθήματα, να πετάξουν τρικάκια, να απειλήσουν και να χτυπήσουν.

Ο λόγος της 'παρέμβασης' στα συνθήματα παρίστανε πως μιλούσε 'για την παλαιστίνη' και υποτίθεται ότι ήρθε ως απάντηση στη στάση μας απέναντι στον αντισιωνισμό/αντισημιτισμό. Εδώ και χρόνια έχουμε καταλάβει ότι κι αυτή είναι ενοχλητική. Ποιά είναι αυτή με δυο λόγια; Ότι ο τρόπος που αντιλαμβανόμαστε εμείς την πολιτική τοποθέτηση μας στην Ελλάδα, μεγαλώνοντας και ζώντας στην Ελλάδα, τρώγοντας σκατά στην Ελλάδα, δεν μας επιτρέπει να κάνουμε καμία κριτική σε κανένα κράτος πλην του ελληνικού.(1) Εχθρός μας, λέμε, είναι η ίδια μας η χώρα. Ο ελληνικός ρατσισμός, ο ελληνικός εθνικισμός, ο ελληνικός αντισημιτισμός, η ελληνική πατριαρχία, η ελληνική ομοφοβία και πάει λέγοντας. Τα παραπάνω απορρέουν, επιπλέον, και από το ότι είμαστε καχύποπτοι/-ες απέναντι σε κριτικές που βοϊσκουν φασίστες στη γερμανία, το ισραήλ, το ισλάμ και γενικά οπουδήποτε αλλού εκτός από την Ελλάδα. Πόσο μάλλον όταν αυτές οι κριτικές έλεγαν το 2008 πως «οι φασίστες στην Ελλάδα είναι πέντε-δέκα γραφικοί μαλάκες». Είμαστε καχύποπτοι/-οι γιατί πίσω από 'αριστερούς αντι-ιμπεριαλιστικούς λόγους' – μας το δείχνει κι ο Σύριζα κάθε μέρα μα τον ξένιο δία! – κμουφλάρονται βολικά ακροδεξιές ατζέντες. Κι εμείς λέμε μονότονα: το ελληνικό κράτος δεν είναι ούτε φιλο-παλαιστινιακό, ούτε φιλο-ισραηλινό, αλλά πρώτα και πάντα φιλελληνικό! Αυτή είναι η πυξίδα μας.

Δεν είναι αυτό όλο. Οι ιδέες κουβαλιούνται στους πολιτικούς χώρους από συγκεκριμένα υποκείμενα. Ναι, η επίθεση που φάγαμε ήταν ένα πανηγύρι ματσίλας κι όλων των βαθιά εξουσιαστικών χαρακτηριστικών (π.χ. αναγωγή της πολιτικής αντιπαράθεσης σε προσωπική, κουλιγκάνικες ατάκες τύπου «με σένα θα τα πούμε αργότερα», πιάσιμο από το λαϊμό, σφαλιάρες κ.τ.λ.). Ναι, μας χωρίζει αναμφισβήτητα τερατώδες πολιτικό χόσμα από τα υποκείμενα που την πραγματοποιήσαν, πράγμα που δείχνει η ίδια η κλιμάκωση που επιλέγουν με προσωπικές απειλές και σωματική βία. Αυτή η αναβάθμιση επιβεβαιώνει για εμάς (πλην της ανικανότητας της πολιτικής τους αντιπαράθεσης) όσα λέγαμε χρόνια τώρα με προκηρύξεις, έντυπα και εκδηλώσεις, για το ποιο γυρεύουν ηγεμονία στους πολιτικούς μας 'χώρους', κριτική που συνήθως αντιμετωπιζόταν ως 'υπερβολική'... και ενοχλητική αν μη τι άλλο.

**HIP HOP LIVE
SECOND GENERATION**
DON'T CALL ME GREEK (VOL.3)

**ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
16.10.2015
20.30 (dani)
ΑΣΟΕΕ**

100% antifa
0% greece

> **ΑΝΑΠΟΔΟΧΑΚΟΜΑΤΕΛΟ**

45

RRUGA

DTAEYS + VIRAL

< **TE PAVARURIT**

0151 **antifa negative**

(1) Και βέβαια οι απαρχές αυτής της στάσης δεν ανήκουν καν σε εμάς αλλά συζητιούνται εδώ και δεκαετίες αλλού: «Η πολιτική μας στάση απέναντι στην τακτική που εφαρμόζει το κράτος του Ισραήλ, την κατάληψη των παλαιστινιακών εδαφών, τις εκποίσεις των πληθυσμών και το ρόλο που παίζει το Ισραήλ στο ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο, πρέπει να λαμβάνει υπόψη της το Ολοκαύτωμα και τις επιπτώσεις του. Και λέγοντας επιπτώσεις, εννοούμε αφενός τις συνθήκες ζωής των επιζώντων και των απογόνων τους (δεν υπάρχει εβραϊκή οικογένεια που να μην θρηνεί θύματα του ναζισμού ή όπως το σχηματίζει ο Τ. Αμερι «στο Ισραήλ κάθε άντρας/ γυναίκα είναι γιός/ κόρη ενός δολοφονημένου στα στρατόπεδα συγκέντρωσης»), αφετέρου το σημερινό γερμανικό κράτος ως συνεχιστή του ναζιστικού καθεστώτος με όλες τις ιστορικές συνέχειες και τις συλλογικές αποσιωπήσεις που αυτό εμπεριέχει», 'Mili's Tanz auf dem Eis' (1993), απολογιστική μπροσούρα των Rote Zora, μεταφρασμένη στο Κάθε καρδιά και ένας επαναστατικός πυρήνας: η ιστορία των Επαναστατικών Πυρήνων και της Rote Zora (1973-1995). Κείμενα/ χρονικό/ συνεντεύξεις/ απολογισμός, 2014, εκδ. Guillotine.